

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **RNDr. J. V.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Jaromírem Kyzourem
sídlem Lublaňská 398/18, Vinohrady, Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

za účasti: **Ing. M. M.**
bytem X

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 5. 2022, č. j. 063264/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2022, č. j. 063264/2022/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč k rukám advokáta JUDr. Jaromíra Kyzoura, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Králův Dvůr (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 1. 2022, č. j. VYST-MH/390/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím k žádosti osoby zúčastněné na řízení a Mgr. P. M. (společně dále jako „stavebníci“ nebo každý jeden z nich jako „stavebník“) o dodatečné povolení stavby vydal „podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 stavební povolení na stavbu vedenou pod názvem: chlévy umístěné severně a západně od stávajícího RD č. p. X“ na pozemcích parc. č. st. XA, parc. č. XB a parc. č. XC v katastrálním území a obci X (dále jen „sporná stavba“) [všechny nemovitosti uvedené v tomto rozsudku se nacházejí v témže katastrálním území – *pozn. soudu*], kterým spornou stavbu dodatečně povolil. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že se „vydává podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona dodatečné povolení k žádosti stavebníků [...] Ing. Bc. M. M. [...] a P. M.“, současně z výroku vypustil text „a § 5 a 6“. Ve zbytku výrok prvostupňového rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce tvrdí, že je napadeným rozhodnutím přímo zkrácen především na vlastnickém právu, neboť dodatečně povolená sporná stavba přesahuje na pozemek parc. č. XA, jehož je žalobce spoluvlastníkem (dále jen „pozemek žalobce“). Zkráceno je též jeho právo na příznivé životní prostředí, jelikož sporná stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací a zasahuje do blízkého pozemku určeného k plnění funkce lesa. Současně byl žalobce zkrácen na procesních právech v průběhu řízení, neboť napadené ani prvostupňové rozhodnutí nejsou dostatečně odůvodněna a žalovaný nesplnil svou povinnost přezkoumat prvostupňové rozhodnutí způsobem, jenž stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zároveň bylo porušeno jeho právo vyjádřit se ke všem podkladům. Obě rozhodnutí byla rovněž vydána v rozporu s požadavky § 23 odst. 2 a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Při postupu správních orgánů byla navíc porušena zásada materiální pravdy. Žalobce navrhuje zrušit společně s napadeným rozhodnutím též prvostupňové rozhodnutí.
3. Žalobce namítá, že nebylo nutné obracet se na civilní soud ohledně otázky průběhu hranice mezi pozemkem žalobce a pozemkem stavebníků. Nejednalo se o situaci, kdy by stavebníci tvrdili, že jim svědčí vlastnické právo k pozemku, na který sporná stavba zasahuje. Podle judikatury Nejvyššího soudu, je-li mezi účastníky stavebního řízení sporné, na které parcele stavba stojí, jde o skutkovou otázku, která sama o sobě není sporem týkajícím se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv, jestliže účastníci nezpochybňují, že jsou vlastníky parcel evidovaných v katastru nemovitostí, ale je jen sporné, na čí parcele stavba stojí. Řešení této otázky se nevymyká pravomoci stavebního úřadu a lze ji vyjasnit pomocí znaleckého posudku. Správní orgány si v této věci znalecký posudek neobstaraly a místo toho dospěly k závěru, že si stavební úřad může sám učinit úsudek o průběhu hranice mezi pozemky. Taková otázka však musí být postavena najisto v souladu se zásadou materiální pravdy. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí naopak uvedl, že nemůže jednoznačně potvrdit

ani vyvrátit, zda je sporná stavba provedena i na pozemku žalobce. Pokud panovala nejistota ohledně průběhu vlastnické hranice, měl být proveden důkaz znaleckým posudkem. Na základě nejistého stavu nemohl stavební úřad vědět, zda má vyžadovat doklad o právu provést spornou stavbu na cizím pozemku a nemohl posoudit ani související otázky. Přestože žalobce na nejasnosti upozornil, žalovaný se s tím nevypořádal. Svým jednáním správní orgány porušily též povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

4. Podle žalobce obsahuje správní spis přes absenci znaleckého posudku řadu podkladů o vedení hranice mezi pozemky. Žalobce v tomto ohledu předložil technickou zprávu – předávací protokol k podkladu „*Zaměření objektů na hranici mezi parc. č. st. XA, XB se XC, st. XD a porovnání se stavem mapy KN v k. ú. X, obec X*“ vypracovanou dne 22. 7. 2020 geodetem Ing. J. M. (dále jen „zaměření Ing. M.“). Z tohoto zaměření vyplývá, že sporná stavba zasahuje na pozemek žalobce. Stavební úřad ani žalovaný se však s námitkami žalobce a zaměřením Ing. M. nevypořádali. Svůj závěr, že sporná stavba do pozemku žalobce nezasahuje, pak založili na výkresu „*Hranice pozemků – střední a mezní odchylky pro chlévy*“, č. 3/21, vypracovaném Ing. M. M. (dále jen „výkres Ing. M. č. 3/21“). V napadeném rozhodnutí je zmíněn též geometrický plán č. 72/2018 vypracovaný Ing. P. J., ověřený dne 13. 2. 2018 pod č. 76/2008 (dále jen „geometrický plán“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že z geometrického plánu plyne, že sporná stavba nezasahuje do pozemku žalobce. Žalobce má však za to, že z geometrického plánu nic takového neplyne. Geometrický plán totiž nezachycuje polohu sporné stavby vůči hraničním pozemkům žalobce, neboť nezachycuje vůbec spornou stavbu. K výkresu Ing. M. č. 3/21 žalobce uvádí, že jeho autor není geodetem, a není proto oprávněný k zeměměřickým činnostem.
5. Žalobce již v odvolání namítal, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí postrádá úvahy stavebního úřadu o tom, proč akceptoval zaměření dle výkresu Ing. M. č. 3/21, které nebylo zpracováno geodetem a je nejvýhodnější pro stavebníka, neboť výkres obsahuje celkem tři varianty průběhu pozemkové hranice. Žalovaný se touto námitkou nezabýval. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Při zjišťování průběhu hranice pozemků a zaměřování objektů lze postupovat dvěma způsoby. První vychází ze souřadnic (S-JTSK) a hranice se na jejich základě dopočítává v terénu. Při tomto postupu se mohou výrazněji projevit odchylky zaměření. Uplatnit se může zejména tam, kde nelze v terénu dovést, kde hranice mezi pozemky mohla vést. Sporná stavba by na pozemek žalobce za použití této metody nepřesahovala pravděpodobně jen v případě, že by byla přesně na hranici až mezní odchylky zaměření. K přesnějším výsledkům zaměření hranice tam, kde existují pevné body v terénu, které lze použít za základ zaměření, vede způsob zaměřování vycházející z oměrek takovýchto objektů (např. garáž, o jejímž umístění nepanují pochybnosti). Tento způsob není na nepřesných souřadnicích závislý. Metoda pomocí oměřování pevně daných objektů byla použita při vypracování zaměření Ing. M. Tuto metodu doporučil dokonce Ing. Z. v e-mailu ze dne 8. 11. 2020 s tím, že souřadnice jsou velmi neurčité. Ing. Z. pomocí oměřování vypracoval katastrální mapu velkého měřítka daného území. Ani s obsahem e-mailu Ing. Z. se napadené rozhodnutí nevypořádalo. Podle názoru žalobce byl doporučený způsob použit v zaměření Ing. M., a přesnost jeho výsledků by proto měla být vyšší. Ze zaměření Ing. M. vyplývá, že zeď sporné stavby zasahuje na pozemek žalobce. Zaměření Ing. M. i další relevantní podklady v napadených rozhodnutích nejsou zmíněny a žalovaný ani stavební úřad k jejich obsahu nepřihlíželi. Není také vyjasněno, proč by existující západní stěna sporné stavby a její střecha měly být situovány přesně na případné mezní odchylce hranice pozemků žalobce a stavebníků, neboť jsou i jiné možnosti, kudy by mohla hranice vést. Mezní odchylka není nástrojem k libovolnému posunu hranice pozemků, tím spíše, jestliže

před stavební činností byla dlouhodobě zaužívaná hranice vyplývající z pevných trvalých objektů v terénu. Žalobce v odvolání a předchozích podáních upozorňoval, že hranici určoval v terénu po pět desetiletí stojící plaňkový plot. Ani s tím se žalovaný nijak nevypořádal. Pokud by měly být mezní odchylky nástrojem libovůle k tomu, aby se posouvaly podobným způsobem hranice, mohl by žalobce rozšířit svou stavbu garáže východním směrem a tvrdit, že se pohybuje v mezní odchylce. Přístup žalovaného a stavebního úřadu vede k absurdním důsledkům.

6. Správní orgány se nevypořádaly ani s tím, jak je možné, že například v katastrální mapě se v severovýchodní části pozemku žalobce s garáží, jehož hranice nejsou sporné, nachází pouze jeden lomový bod, zatímco v případě, že by hranice skutečně kopírovala mezní odchylku, by muselo v katastrální mapě (jejíž výřezy jsou použity např. v geometrickém plánu Ing. J. či v zaměření Ing. M.) existovat více lomových bodů, protože sporná stavba před garáž a seník předstupuje směrem do pozemku žalobce. Ani tento zjevný rozpor s katastrální mapou žalovaný v napadeném rozhodnutí uspokojivě nevysvětlil.
7. Žalobce dále vytýká správním orgánům, že přistupovaly k podkladům selektivně, nekriticky a jednostranně ve prospěch stavebníků. Tím, že podklad hovořící ve prospěch námitek žalobce nezmínily a s jeho obsahem se nevypořádaly, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Zaměření Ing. M. podle žalobce představuje odborně kvalitnější podklad v porovnání s výkresem Ing. M. č. 3/21 a jeho správnost ohledně toho, že sporná stavba zasahuje na pozemek žalobce, nebyla v napadeném rozhodnutí vyvrácena. Správní orgány měly zvážit všechny (byť protichůdné) podklady a případně je podle § 3 správního řádu doplnit tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
8. Dále žalobce namítá, že i kdyby se měla pro účely průběhu hranice pozemků uplatnit mezní odchylka zaměření, výkres Ing. M. č. 3/21 zřejmě nezakresluje ani přesný průmět krovu sporné stavby odpovídající skutečnému stavu, který do pozemku žalobce ještě více přesahuje, a dostává se tak za mezní odchylku. Součástí pozemku je přitom i prostor nad zemským povrchem. S přesahy sporné stavby do svého pozemku žalobce nesouhlasil. I vzhledem k tomu, že rozhodnutí má být vydáno podle skutkového a právního stavu v okamžiku jeho vydání, nebylo možné spornou stavbu dodatečně povolit. Postup správních orgánů byl nezákonný. S otázkou přesahu souvisí i přesah požárně nebezpečného prostoru sporné stavby do pozemku žalobce, s čímž žalobce taktéž nesouhlasí. I kdyby se sporná stavba nacházela pouze na pozemcích stavebníka, nebyla by v souladu s § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Dodatečné povolení sporné stavby porušuje též § 25 odst. 2 větu první vyhlášky č. 501/2006 Sb., z něhož nebyla povolena výjimka. Podle tohoto ustanovení, je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Požadavek na odstup od společné hranice pozemků alespoň 2 m sporná stavba nesplňuje. I přes snahu deklarovat ji jako samostatnou stavbu je přístavbou rodinného domu. Za přístavbu se totiž považuje změna dokončené stavby, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Sporná stavba znaky půdorysného rozšíření rodinného domu i vzájemně provozní propojenosti splňuje. Navíc začala vznikat při rekonstrukci spolu se změnami původní části rodinného domu, které byly dodatečně povoleny dříve a také spolu s tím, co stavební úřad dodatečně povolil „*přístřešek a oplocení na pozemku st. p. XA (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XB (zahradka) v katastrálním území X, obec X*“ (dále jen „*přístřešek*“). Přestože se jednalo od počátku o jeden celkový záměr, jenž vznikl ve stejné době, salámovou taktikou byl záměr rozdělen na tři řízení o dodatečném povolení,

a to o „změně“ původního rodinného domu, přístřešku a sporné stavby. O tom, že sporná stavba půdorysně rodinný dům rozšiřuje, nemůže být pochyb. Vzájemné provozní propojení je třeba zkoumat vzhledem k okolnostem každého případu a nemusí být dáno nutně jen komunikačním propojením. Vzhledem k tomu, že sporná stavba využívá obvodových konstrukcí rodinného domu, nemůže ani samostatně existovat. Podle fotografií obsažených ve správním spise sporná stavba slouží k odkládání různých věcí využívaných při bydlení v rodinném domě a k parkování vozidla. Na rodinný dům je přímo napojena například elektroinstalací. Na to, že se má z hlediska funkce jednat o přístavbu, lze usuzovat i z výkresu Ing. M., v němž je sporná stavba označena jako „*Stavební úpravy a přístavba RD č. p. XA na parcele č. k. XB.*“ Přestože jde o přístavbu rodinného domu, která se nachází méně než 2 m od pozemku žalobce, byla sporná stavba povolena bez výjimky z odstupových vzdáleností podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

9. Žalobce v řízení upozorňoval, že sporná stavba vyžaduje výjimku z odstupových vzdáleností. Podle stavebního úřadu byla sporná stavba umístěna v souladu s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť ve vztahu k přístřešku bylo vydáno rozhodnutí o výjimce pro přístřešek z tohoto ustanovení, čímž měl být stvrzen charakter území. Výjimku pro přístřešek však nelze použít k odůvodnění umístění jiné stavby. Navíc zmíněná výjimka pouze snížila odstupovou vzdálenost od společné hranice s pozemkem žalobce na 0,2 m. Tato výjimka podle žalobce jen potvrdila, že umísťování podobných staveb ve vzdálenosti méně než 2 m od hranice mezi pozemky nebylo v místě obvyklé. Nikde v dotčené lokalitě se podobně rozsáhlé stavby, jako je sporná stavba, přímo na hranici sousedních pozemků nevyskytují. Nelze odkazovat ani na dřívější stavby, neboť ty měly výrazně odlišný půdorys než sporná stavba a nevytvářely na hranicích pozemků řadu metrů dlouhou zeď z plného zdiva a rozsáhlou souvisle zastavěnou plochu. Tyto argumenty žalobce namítl i v odvolání, žalovaný však na ně v napadeném rozhodnutí nereagoval a posoudil spornou stavbu jako v místě obvyklou. Pominul přitom, že přinejmenším půdorysně a délkou, kterou sporná stavba přiléhá k hranici pozemků, jde o něco nesrovnatelného. Sporná stavba společně s přístřeškem tvoří souvislý celek, který zabírá plochu cca 60 m² a vytváří jednolitou betonovou stěnu, což v okolí není obvyklé a dochází tím k narušení architektonického rázu území.
10. Žalobce dále namítá, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V předcházejícím řízení byly použity jako podklad fotografie, které stavebník zaslal s vyjádřením k odvolání a k nimž se žalobce neměl možnost vyjádřit. Žalovaný z nich dovozuje, že stavby jsou umístěny na hranici pozemků a obvyklost takového umístění staveb v území. Žalobce má však za to, že fotografie nejsou způsobilým podkladem pro určení, kde vede hranice mezi pozemky. Nemohl tedy být ani náležitě zjištěn skutkový stav.
11. Nepřezkoumatelnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce též v tom, že neobsahují posouzení souladu staveb s územně plánovací dokumentací, což namítal i v odvolání. V prvostupňovém rozhodnutí je k územnímu plánu pouze jediná zmínka, která se týká vypořádání žalobcovy námítky o snížení hodnoty jeho nemovitosti. Sporná stavba je přitom v rozporu s územním plánem, což měli stavební úřad i žalovaný posoudit z úřední povinnosti. Sporná stavba se podle Územního plánu města K. D. nachází v ploše BI. 1 v zastavěném území a částečně také v ploše S.lpo v nezastavěném území.
12. Sporná stavba označovaná jako „chlévy“ je ve skutečnosti přístavbou rodinného domu s jiným účelovým určením. Svým uspořádáním se nejedná o stavbu pro chov hospodářských zvířat. O tom svědčí skutečnost, že v dokumentaci není hodnoceno, zda byly v rámci

obecných požadavků na výstavbu dodrženy například požadavky § 50 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, kterým sporná stavba neodpovídá, a navíc v řízení nebylo předloženo ani stanovisko krajské veterinární správy. Fotografie dokládají, že sporná stavba neslouží chovu hospodářských zvířat, ale zejména jako sklad věcí. Ve výkresech k dokumentaci „Požárně bezpečnostního řešení“ je sporná stavba označovaná jako „kolna“. Stavební úřad pak v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že *„označuje stavbu jako stavbu ‚chlévů‘ v uvozovkách, neboť takto je označena v dokumentaci, která se odvolává na stavbu původní. Stavebník uvádí, že stavba bude sloužit ke skladování vybavení a nebude sloužit jako garáž.“* Obdobně v napadeném rozhodnutí žalovaný poznamenal, že *„název zcela neodpovídá záměru stavebníků, kdy tato stavba bude sloužit jako ‚zděná kůlna‘ k uskladnění nářadí a zařízení pro zahradu.“* Pokud by skutečně šlo o chlév, nebylo by ji možné s ohledem na územní plán dodatečně povolit ani v ploše BI. 1 (bydlení individuálního městského typu), protože ta stavby pro drobné chovatelství nepřipouští.

13. Vzhledem k tomu, že část sporné stavby se nachází mimo zastavěné území a zastavitelné plochy na lesním pozemku v ploše S.lpo, nebylo možné ji dodatečně povolit. Vydáním prvostupňového a následně i napadeného rozhodnutí je proto porušen § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (srov. bod 10 čl. II zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „stavební zákon“). Podle tohoto ustanovení lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků. Sporná stavba však žádné z těchto staveb neodpovídá. Stejně tak neodpovídá přípustnému využití plochy S.lpo podle územního plánu.
14. Nesoulad sporné stavby s cíli územního plánování, respektive rozpor s ochranou nezastavěného území, jsou významné pro právní sféru žalobce, neboť jej zkracují na právu na příznivé životní prostředí tím, že sporná stavba vytváří prostředí, jež odporuje rozvíjení přírodních hodnot území, ochraně krajiny jakožto podstatné složky prostředí života obyvatel a ochraně nezastavěného území. Žalobce na tento nedostatek upozorňoval též v rámci svého odvolání.
15. Žalobce rovněž namítá porušení § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „lesní zákon“), podle kterého dotýká-li se řízení zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo rozhodnutí o povolení stavby je závazným stanoviskem. Jelikož sporná stavba zasahuje přímo na pozemek určený k plnění funkcí lesa, byl k ní potřeba souhlas podle lesního zákona. Ve spise se nachází závazné stanovisko Městského úřadu Beroun jako orgánu státní správy lesa ze dne 23. 8. 2018, č. j. MBE/53969/2018/ŽP-HrS (dále jen „souhlas s realizací stavby do 50 m od lesa“) vydané podle § 14 odst. 2 lesního zákona, nicméně byl vydán pro stavbu označenou jako „rekonstrukce chlévů“, která se měla nacházet 50 m od okraje lesa a pouze na pozemcích parc. č. st. XA a parc. č. XB. Závazné stanovisko se tedy netýká sporné stavby, jež je umístěná přímo v lese. Navíc dle závazného stanoviska měla být dodržena podmínka, že *„v souvislosti s realizací předmětného stavebního záměru nedojde k žádnému dotčení pozemků*

určených k plnění funkcí lesa, parcelní číslo XC“. Sporná stavba je přitom povolena tak, že se zčásti nachází na tomto pozemku, a byla tedy dodatečně povolena bez potřebného souhlasu podle § 14 odst. 2 lesního zákona a je v rozporu s podmínkami závazného stanoviska podle lesního zákona. K této významné vadě měl žalovaný přihlédnout z úřední povinnosti.

16. Závěrem žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí nahradilo územní rozhodnutí. Mělo proto obsahovat náležitosti podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Tyto náležitosti však prvostupňové ani napadené rozhodnutí neobsahují. Výrok neuvádí jednoznačné umístění sporné stavby, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. Zároveň z něj není zřejmé, k jakému účelu se sporná stavba dodatečně povoluje. Pokud označení sporné stavby „chlévy“ má být též označením jejího účelu, je výroková část prvostupňového rozhodnutí v rozporu s odůvodněním. Pokud účel sporné stavby není ve výroku uveden, v budoucnu půjde jen těžko zkontrolovat, zda je užívána v souladu s povoleným účelem. Žalovaný navíc řádně nevypořádal odvolací námitky žalobce spočívající v tom, že účel sporné stavby má být zřejmý z výroku rozhodnutí.
17. **Žalovaný** považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Nesouhlasí s námitkou, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, nejsou řádně odůvodněna a jsou v rozporu s územně plánovací dokumentací. Nebylo ani popřeno právo žalobce vyjádřit se k podkladům. Žalobce uvedl, že otázka průběhu hranice mezi pozemky žalobce a stavebníků nebyla předmětem sporu, a nebylo tak třeba obracet se na soudy. Žalovaný má přitom za to, že pořízení znaleckého posudku v daném případě nebylo nutné. Stavební úřad vycházel z běžné tolerance, kterou připouští katastrální předpisy a z toho, že stavba oplocení je umístěna na hranici pozemků, jestliže nepřekračuje tuto toleranci. Skutečnost, že sporná stavba nezasahuje na pozemek žalobce, byla prokázána geometrickým zaměřením. Stavba se zaměřuje v rovině, kde se dotýká země, nezaměřuje se tedy přesah střechy. Pokud by do pozemku žalobce zasahovala, muselo by to být v geometrickém plánu zakresleno i vyčísleno ve výkazu výměr. K námitce, že správní orgány měly povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný uvádí, že ve spisu jsou tři různé varianty vyznačení průběhu hranice. To potvrzuje běžnou praxi, kdy ani dva geodeti v reálu nevyznačí průběh hranice shodně. Žalobce předkládá svůj pohled na věc, ale svá tvrzení ničím nedoložil. Přístřešek není přístavbou rodinného domu. Jedná se o samostatnou stavbu, která není provozně propojena s rodinným domem a má vlastní nosné konstrukce. Ke stavbě přístřešku bylo vydáno rozhodnutí o výjimce. Proto žalovaný neposuzoval odstup sporné stavby od hranice sousedních nemovitostí. Ke stavbě oplocení na hranici pozemků žalovaný upozornil, že stavba oplocení do 2 m výšky nevyžaduje podle stavebního zákona žádné povolení. Stavební úřad vycházel z toho, že oplocení bylo provedeno současně s přístřeškem bez povolení stavebního úřadu. S vyjádřením k odvolání se běžně účastníci řízení neseznamují. V napadeném rozhodnutí byly fotografie zmíněny pouze v tom smyslu, že na nich jsou všechny stavby u hranice pozemků dobře zachyceny, jelikož snímek byl pořízen tak, že pořizující osoba stála přesně proti hranici pozemků. Tyto fotografie však na vydání napadeného rozhodnutí neměly zásadní vliv. Posloužily pouze jako důkaz skutečného stavu všech doplňkových staveb u obou nemovitostí, neboť seník žalobce nebyl vložen do katastru nemovitostí.
18. **Žalobce v replice** upozorňuje na to, že skutkově a právně podobný případ byl již rozhodnut rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21. 2. 2023, č. j. 55 A 58/2022-49, který rozhodnutí

žalovaného zrušil. Jednalo se o věcně související případ a řada žalobních bodů se týkala obdobných vad rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného a jim předcházejícího řízení.

19. **Osoba zúčastněná na řízení** jako jeden ze stavebníků konstatovala, že stavby přístřešku a chlévů byly z důvodu špatného technického stavu zrekonstruovány za života předchozího vlastníka domu č. p. XA a pozemku parc. č. XB pana Ing. Š. s jeho ústním i písemným souhlasem, který je součástí dokumentace. Dne 12. 2. 2018 byl Ing. J. vypracován geodetický plán. Z něj vyplývá, že stavby chléva a přístřešku nezasahují na pozemek žalobce. Do geometrického zaměření přitom byly zahrnuty i nepatrné přesahy střech obou objektů. V případě přesahu by byl přesah v plánu vyznačen. Osoba zúčastněná na řízení také uvedla, že naopak stavba seníku na pozemku žalobce nemá dosud geodetický plán a není evidována v katastru nemovitostí. Geodetický plán nebyl doložen do konce února 2018, neboť seník až do roku 2021 zasahoval v délce 2 m na pozemek parc. č. XA (dále jen „lesní pozemek“) ve vlastnictví Lesy České republiky, s. p. (dále jen „Lesy ČR“). Až na dotaz osoby zúčastněné na řízení a žádost stavebního úřadu vlastníci objektu při pasportizaci v roce 2018 přislíbili, že přesahující část odstraní. K odstranění přesahu došlo až v roce 2021. Umístění staveb na pozemcích není v lokalitě nijak neobvyklé.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

20. Stavebníci požádali dne 29. 8. 2017 o dodatečné stavební povolení stavby označené jako „*původní chlévy za domem, u severo-západní strany domu*“. V identifikaci stavebního záměru bylo uvedeno: „*zachován původní ráz objektu. Nebude užíván k bydlení, bez technického propojení s domem do 40 m² – viz již vedeno v katastru jako zastavěná plocha dle předchozích objektů.*“ Přílohou byla žádost o uzavření nájemní smlouvy ze dne 27. 12. 2016, kterou stavebník žádal Lesy ČR o pronájem části lesního pozemku o rozloze 24 m², jež je zastavěná oplocením a hospodářskou budovou.
21. Dále byla k žádosti o dodatečné povolení stavby přiložena smlouva o právu provedení stavby ze dne 4. 5. 2020 uzavřená mezi stavebníkem a Lesy ČR, jejímž prostřednictvím byl udělen souhlas vlastníka lesního pozemku s umístěním a zřízením stavby na lesním pozemku (dále jen „souhlas vlastníka s provedením stavby na lesním pozemku“). Její přílohu tvořil geometrický plán stavby a na něm udělený souhlas.
22. Součástí správního spisu je rovněž souhlas odboru životního prostředí Městského úřadu Beroun (dále jen „orgán ochrany životního prostředí“) ze dne 6. 11. 2017, č. j. MBE/68194/2017/ŽP-BrE, s dělením pozemku určeného k plnění funkcí lesa tak, že z lesního pozemku bude dle geodetického zaměření Ing. J. oddělena část o výměře cca 24 m² (dále jen „souhlas s dělením lesního pozemku“), dále souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany životního prostředí ze dne 7. 3. 2018, č. j. MBE/15408/2018/ŽP-Blc, k zásahu do významného krajinného prvku „les“ za účelem trvalého odnětí části lesního pozemku o výměře 24 m² z plnění funkcí lesa a následné změně druhu této části pozemku (dále jen „souhlasné závazné stanovisko k trvalému odnětí PFL“) a souhlas s realizací stavby do 50 m od lesa, a to za podmínek, že nedojde k žádnému dotčení lesního pozemku, poškození lesního porostu ani ukládání materiálu a budou dodrženy podmínky stanovené odborným lesním hospodářem. Tyto podmínky Lesy ČR uvedly ve vyjádření k rekonstrukci v ochranném pásmu lesa ze dne 24. 7. 2018, kde stanovily požadavky, že během rekonstrukce nedojde k přímému dotčení či poškození lesního pozemku, že po celou dobu prací bude zajištěn přístup k lesnímu pozemku a budou dodrženy povinnosti ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa, že o případném zahájení rekonstrukce bude

informován příslušný revírník a že souhlas ve formě rozhodnutí o umístění stavby podle § 14 odst. 2 lesního zákona vydá orgán ochrany životního prostředí.

23. Oznámením ze dne 20. 5. 2020, č. j. VYST-MH/2607/2020, stavební úřad oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení sporné stavby a současně nařídil ústní jednání.
24. Ústní jednání se konalo dne 16. 6. 2020. Z protokolu o jeho průběhu vyplývá, že se jej účastnili stavebníci, žalobce a zástupce za Lesy ČR. Na místě bylo zjištěno, že se sporná stavba nachází severně a západně od rodinného domu stavebníků, přičemž severní strana je zároveň opěrnou stěnou. Přístřešek je na severní straně zarovnán se stavbami na sousedním pozemku. Sporná stavba odpovídá předložené dokumentaci. Do sporné stavby je zavedena elektrina napojená z rodinného domu, je v ní osvětlení a zásuvky. K otázce žalobce, jaký má sporná stavba účel, stavebník uvedl, že uskladnění kol, náradí a nábytku, přičemž nebude sloužit jako garáž. Zástupce za Lesy ČR sdělil žalobci, že neoprávněný zábor byl vyřešen podle jeho požadavků trvalým odnětím. Navíc byla uzavřena řádná nájemní smlouva a bylo zpětně zapláceno za užívání. Doplnil, že probíhají přípravy k prodeji části lesního pozemku. Žalobce konstatoval, že se domnívá, že je přímo dotčeno jeho právo, neboť sporná stavba nedodržuje odstup od hranice pozemku podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Výjimka, která byla vydána pro přístřešek, se totiž nevztahuje na spornou stavbu, jež zčásti leží i na jeho pozemku. Podle stavebníka sporná stavba nemění poměry v lokalitě, jelikož byla pouze zrekonstruovaná a tuto stejnou podobu měla již od 50. let minulého století. Na stavbách nebyly provedeny žádné odchylky od jejich původního stavu, a nemohly se tedy dotknout práv vlastníků sousedních nemovitostí. Žalobce oponoval, že západní stěna sporné stavby částečně zasahuje na jeho pozemek. Navíc při pohledu z jeho pozemku mění charakter území, neboť jej ukončuje masivní zdí vysokou 3,2 m, tedy způsobem, který se nikde v ulici N. H. nevyskytuje. Tento problém vznikl změnou materiálu původní stavby, posunutím západní stěny sporné stavby směrem na západ a prodloužením stěny sporné stavby na jih. Nepřiměřeně tím snižuje hodnotu sousedních nemovitostí.
25. Stavebníci dne 16. 9. 2020 stavebnímu úřadu k jeho výzvě sdělili, že jim není známa skutečnost, že by bylo vedeno soudní řízení ohledně průběhu hranice mezi pozemky. Skutečnost, že se sporná stavba nachází na jejich pozemku a sousedním lesním pozemku, dokládá geodetické zaměření stavby, které je již několik let součástí správního spisu. Tam je zanesen přesah sporné stavby na lesní pozemek, přičemž vlastník lesního pozemku vydal souhlas s umístěním sporné stavby a v současnosti probíhá řízení spojené s odkupem části lesního pozemku, na němž se sporná stavba nachází.
26. Dne 8. 10. 2020 předložil žalobce zaměření Ing. M. To je vypracováno mimo jiné na podkladě souřadnic rohů pozemků z digitální mapy katastru nemovitostí, záznamu podrobného měření změn (ZPMZ) X od Ing. J. a bodů podrobného polohového bodového pole (PPBP) XC a XD. Byly zaměřeny pevné objekty na hranici s použitím souřadnicového systému JTSK se střední chybou určení polohy 0,06 m. Jako základ pro vytvoření bodů měřičské sítě byly použity zaměřené body č. XA-XB určené podle pravidel pro katastr nemovitostí. Zaměření bylo provedeno metodou z volného stanoviska (č. b. XE) připojeného na měřickou síť a PPBP XF totální stanicí Trimble M3. Byly zaměřeny pevné objekty na hranici (modré linie), rohy budov, zdí, plotu a pro porovnání i připojovací body ze ZPMZ XD. Relativní přesnost zaměření je do 0,015 m v poloze. Souřadnicová přesnost vytyčených bodů vyhovuje 2. třídě přesnosti podle ČSN 013410. Ve výkresu je okótováním vyznačeno porovnání zaměřených bodů s polohou bodů podle katastru nemovitostí. Dále jsou vyznačeny kolmé vzdálenosti zaměřených bodů objektů na dotyčné hranici od skutečné

v terénu znatelné hranice (fialová linie) a od „souřadnicové hranice“ podle souřadnic z katastru nemovitostí. Podle Ing. M. je z porovnání vidět, že plotová zeď zasahuje do pozemku parc. č. X. Zaměřené body jsou na dotčené hranici v tolerancích podle katastru nemovitostí. Dále předložil podklad z katastru nemovitostí z roku 1965 a fotografii přesahu budov seníku a sporné stavby.

27. Z kopie protokolu ze dne 19. 10. 2020, jehož originál byl součástí správního spisu vedeného ve věci přístřešku, vyplývá, že u stavebního úřadu podali Ing. J. M. a Ing. M. K. vysvětlení ohledně průběhu vlastnické hranice mezi pozemky parc. č. XA a parc. č. XB, respektive parc. č. st. XC. Stavební úřad konstatoval, že mu byly předloženy vzájemně nekorespondující podklady – zaměření Ing. K. ze dne 1. 6. 2018 a zaměření Ing. M. V protokolu je uvedeno, že *„dle vyjádření Ing. K. zaměření ze dne 1. 6. 2018 nic nevypovídá o umístění staveb přístřešku a oplocení vzhledem k průběhu vlastnické hranice. Ing. M. předložil na stavebním úřadě kromě části předložené [žalobcem] i měřické náčrtky ke geometrickým plánům získané z katastrálního úřadu Beroun i historický polní náčrt z archívu.“* Ing. M. se vyjádřil takto: *„Jako oprávněný geodet jsem vyšetřil, že hranice je v terénu definována stěnou garáže a stěnou přístavby budovy na pozemku [žalobce] (magenta čára v mém zaměření). S touto hranicí jsem porovnával příčnými kótami naměřenou zeď přístřeškem a stavbou v severní části pozemku. Porovnával jsem pouze příčné odchylky a nikoliv polohy. Z geometrického plánu nelze usuzovat na skutečný průběh hranice definovaný obrázkem, ale je nutno vzít v potaz velikost kóty měřených v terénu. Vzhledem k tomu, že stavba leží v povolených odchylkách (28 cm dle vyhlášky č. 357/2013 Sb. [...]), zpracování geometrického plánu určující, že stavba v severní části pozemku leží na pozemku žadatele, je správné.“* Přiloženo bylo zaměření Ing. M. a fotografie seníku a chlévů.
28. Podle kopie úředního záznamu ze dne 4. 11. 2020 (ze spisu vedeného ve věci přístřešku), se stavební úřad obrátil na Ing. Z. Z. se žádostí o zaslání případných podkladů v řešení sporu o hranici s tím, že uvedený oprávněný geodet měl na starosti tvorbu Základní mapy velkého měřítko pro danou oblast. K tomu je připojena kopie Z. Z. přeposlaného e-mailu J. P., v němž se vyjadřuje k technickému hledisku zaměření s tím, že některé původní zeměměřické dokumentace mají dostatek podkladů pro to, aby bylo možné hranici určit s přesností do 10 cm, s doporučením měřit oměrky. Připojeny jsou dále historické náčrtky o místním šetření a neoznačené zaměření, v němž je vzdálenost hranice parc. č. st. XA od hranice mezi pozemky parc. č. XB a parc. č. XC vyznačena na severní straně 2,97 m a na jižní straně 3,01 m.
29. Stavební úřad usnesením ze dne 11. 11. 2020, č. j. VYST-MH/5851/2020, vyzval stavebníka, aby opravil dokumentaci podle průběhu hranice zaznamenané ve spisu stavebního úřadu, a současně přerušil řízení. Uvedl, že ze vzdálenosti hranic je patrný přesah západní části sporné stavby v její jižní části o 17 cm, a to jižně od seníku na pozemku žalobce. V dokumentaci mělo být vyznačeno odstranění tohoto přesahu nebo měla být doplněna smlouva o provedení sporné stavby uzavřená s vlastníkem sousedního pozemku. V odůvodnění uvedl, že jelikož neobdržel podnět o řešení otázky určení hranice před soudem, byl si nucen udělat o průběhu hranice úsudek sám. Na základě zaslanych podkladů a zaměření předaných dne 8. 10. 2020 a 19. 10. 2020 shledal, že v dokumentaci zakreslená pozemková hranice neodpovídá skutečnému průběhu, a dokumentace tak není jednoznačná.
30. Proti usnesení ze dne 11. 11. 2020 podali stavebníci odvolání. Žalovaný o odvolání stavebníků rozhodl rozhodnutím ze dne 22. 3. 2021, č. j. 033351/2021/KUSK, jímž usnesení ze dne 11. 11. 2020 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Žalovaný

konstatoval, že se ve správním spise nachází několik podkladů zaměřujících spornou hranici pozemků a jedno zaměření objektů při společné hranici. Jde o geodetické zaměření Ing. J., vytyčovací protokol Ing. K., zaměření Ing. M. a situační plán s vyznačením společné hranice s uvedením vzdáleností od rodinných domů Ing. Z. V situačním plánu není žádná identifikace autora. Žalovaný zjistil, že výzva stavebního úřadu, aby stavebníci opravili dokumentaci podle průběhu hranice, nebyla dostatečně určitá. Stavební úřad nevyrozuměl účastníky o doplnění spisu o podklady Ing. Z. a ve výzvě není určeno, které zaměření má stavební úřad na mysli. Navíc dokumentace neobsahuje úplné zakreslení sousední stavby seníku při hranici pozemků a rovněž neobsahuje podrobnější situaci, ze které by bylo jednoznačně zřejmé, zda část sporné stavby (pravděpodobně konstrukce krovu) přesahuje na sousední pozemek a zda ji bude nutno upravit tak, aby sporná stavba na sousední pozemek žádnou část nepřesahovala. Na spornou stavbu byl zpracován geometrický plán, jenž potvrzuje, že nezasahuje na pozemek žalobce. Zasahuje pouze na lesní pozemek, jehož vlastník souhlasí s odprodejem dotčené části. Geometrický plán však vyznačuje pouze půdorys sporné stavby v místě styku se zemí, nelze z něj tedy zjistit, zda konstrukce sporné stavby umístěné výše na pozemek žalobce nezasahují. Žalovaný uzavřel, že je třeba, aby situaci řádně zhodnotil projektant sporné stavby a promítl případné nezbytné úpravy do předložené projektové dokumentace.

31. Dne 25. 5. 2021 vydal stavební úřad vyrozumění o pokračování v řízení. Následně výzvou a usnesením ze dne 21. 6. 2021 vyzval stavebníky k doplnění situace sporné stavby tak, „*aby na ní byly vyznačeny všechny doplňkové stavby na sousedním pozemku umístěné při sporné hranici pozemku a těsně sousedící s objektem chlévů, obsahovala zvýrazněné stavby, které jsou předmětem řízení a byla čitelně okótována. Ze situace (a případně doplněných řezů) bude jednoznačně zřejmé, zda část stavby přesahuje na sousední pozemek a bude ji nutno upravit, aby stavba na sousední pozemek žádnou část nepřesahovala, pokud mezi sousedy nedojde k písemné dohodě. Situace bude obsahovat i průběh hranice s kótami k okolním stavbám, který bude odpovídat podkladu, který je součástí spisu a který vypracoval Ing. Z. Z.*“ V odůvodnění bylo uvedeno, že stavební úřad vyžaduje doplnění projektových dokladů tak, aby si mohl udělat vlastní úsudek ke sporné stavbě. Jelikož podklad zaslaný Ing. Z. obsahuje vzdálenosti definované hranice od historických staveb rodinných domů, považuje jej za nejprůkaznější.
32. Součástí správního spisu je písemnost, ve které stavebník uvedl, že doplnil tři výkresy do dvou řízení o dodatečném povolení stavby, mezi kterými je výkres Ing. M. č. 3/2021 ke sporné stavbě.
33. Dne 13. 12. 2021 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí, přičemž konstatoval, že sporná stavba je umístěna též na jeho pozemku. Hranice mezi pozemkem žalobce a pozemkem stavebníků byla nejméně po pět desetiletí vytyčena pevnými body v terénu, mimo jiné rozhradou (plaňkovým plotem). Přesná poloha této hranice byla zdokumentována Ing. Z. Z. pomocí oměrek k přesně definovaným bodům rodinných domů č. p. XA a č. p. XB. Toto určení polohy není závislé na systému souřadnic, a není proto zatíženo odchylkami zaměření až 28 cm. Současně zdůraznil, že nesouhlasí s tím, aby sporná stavba byla umístěna na jeho pozemku.
34. Součástí správního spisu je také výkres Ing. M. č. 3/21, jenž zachycuje hranici mezi pozemky, kterou zaměřil Ing. Z., dále hranici mezi pozemky se střední odchylkou zaměření ± 14 cm od pozemku žalobce a hranici mezi pozemky s mezní odchylkou zaměření ± 28 cm od pozemku žalobce. Obsahuje též rozměry staveb. Dále je součástí stavební dokumentace

geometrický plán, na němž je zakreslena sporná stavba, která přesahuje pouze na lesní pozemek.

35. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil stavbu „chlěvy umístěné severně a západně od stávajícího RD č. p. XA“, a to „na pozemku st. p. XB (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XC (zahrada), parc. č. XD (lesní pozemek) v katastrálním území X“. Uvedl, že sporná stavba je v dokumentaci označena jako „chlěvy“ a „rekonstrukce bývalých chlévů“, rozměr delších stran je podle dokumentace 9,2 m x 5,95 m ve tvaru dvou obdélníků přimykajících se ke stávajícímu rodinnému domu částí své jižní a východní stěny a částí jižní stěny ke stavbě přístřešku. K námitce týkající se nutnosti udělení výjimky z odstupové vzdálenosti podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. stavební úřad uvedl, že v samostatném řízení projednával výjimku v souvislosti se stavbou přístřešku. Tato výjimka nabyla právní moci. Není proto nutné vést další řízení o povolení výjimky pro umístění sporné stavby právě z důvodu charakteru území potvrzeného udělenou výjimkou. K charakteru území stavební úřad též uvedl, že na pozemku žalobce se u společné hranice nachází historická stavba seníku, která není uvedena v předložených historických katastrálních podkladech, a stavba garáže. Tyto stavby na pozemku žalobce mají obdobný charakter při pohledu z pozemku stavebníka. Stavba seníku přitom stavbu chlévů převyšuje. Označení sporné stavby v dokumentaci jako „chlěvy“ odkazuje na stavbu původní, nicméně stavebník uvedl, že sporná stavba bude sloužit ke skladování vybavení a nebude sloužit jako garáž. Ostatní námítky se týkaly sporu o průběh hranice mezi pozemky. Přestože stavební úřad účastníky odkázal na soud, nebylo mu sděleno, že by soudní řízení o určení hranice pozemku probíhalo. Byl proto nucen si učinit úsudek sám. Stavebník předložil výkres Ing. M. č. 3/21, podle kterého se sporná stavba nachází v přesnosti mezní odchylky měření hranic pozemků. Přesah sporné stavby totiž nepřevyšuje hodnotu *dvojnásobku mezního rozdílu délky* [ve smyslu vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 357/2013 Sb.“)], který stanoví dvojnásobek základní střední chyby, přičemž přesnost polohy je určena v uvedené lokalitě kódem 3 a činí 14 cm (celkově tedy 2 x 14 cm). Stavební úřad nemůže jednoznačně potvrdit ani vyvrátit, že stavba oplocení a přístřešku je postavena i na pozemku žalobce. Přesah sporné stavby o 17 cm před stavbou seníku, patrný z fotografií pořízených na ústním jednání a podle zaměření Ing. M., se vztahuje k historické stavbě seníku, která není vyznačená ani v historických katastrálních podkladech a byla stavebním úřadem ověřena až dne 8. 2. 2018 potvrzením pasportu stavby. Měl-li žalobce za to, že by určité využití okolního území mohlo snížit hodnotu jeho nemovitosti, měl svá práva střežit v procesu pořizování územně plánovací dokumentace. V územním či stavebním řízení nebo v řízení o dodatečném povolení stavby je sice stavební úřad povinen posoudit námitku snížení hodnoty sousední nemovitosti, avšak činí tak pouze z hlediska nástrojů stavebního zákona, tedy z hlediska souladu povolované stavby s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a zájmy chráněnými dalšími předpisy. Sporná stavba, jež z pozemku žalobce není vyšší než 3,2 m, není stavbou neobvyklou nebo stavbou, kterou by neumožňoval územní plán. Seník na pozemku žalobce tuto výšku převyšuje. Jelikož je sporná stavba umístěna na východní straně od pozemku žalobce, nebude docházet k výraznému zastínění jeho zahrady, neboť jižní směr zůstane otevřen. Stavební úřad ověřil, že stavebníci mají vlastnické právo k pozemkům parc. č. st. XA a parc. č. XB a předložili smlouvu o právu k provedení stavby od vlastníka lesního pozemku. Uskutečněním a užíváním sporné stavby nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem a sporná stavba není v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona.

36. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V něm mimo jiné uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí považuje za zmatečný a nepřezkoumatelný, pokud se týká odkazu na § 5 a 6 bez uvedení právního předpisu. Navíc je výrokem vydáváno „stavební povolení“, ač se jedná o řízení o „dodatečné povolení stavby“. Z výroku není dále zřejmé, k jakému účelu se sporná stavba povoluje, a její název je zavádějící. Až v odůvodnění je vysvětleno, že sporná stavba se s odkazem na původní stavbu označuje jako „chlév“, ale slouží ke skladování vybavení. Tento způsob užívání však není zřejmý z výroku rozhodnutí. Odkaz na původní stavbu nedává smysl, neboť původní stavba chlévů byla odstraněna a sporná stavba je stavbou zcela novou s jiným půdorysem, což vyplývá z ortofotomap z let 2012 a 2015 a náhledu do katastru nemovitostí. Ve výroku je chybně stanoven okruh účastníků řízení. Pokud stavební úřad nemůže jednoznačně potvrdit ani vyvrátit, že sporná stavba přesahuje na pozemek žalobce, měl po stavebníkovi požadovat, aby doložil právo založené smlouvou provést stavbu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona uzavřenou se spoluvlastníky pozemku žalobce. Jelikož toto nepožadoval, porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, tj. zásadu rovného postavení všech účastníků správního řízení. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí postrádá úvahu o tom, proč stavební úřad akceptoval zaměření dle výkresu Ing. M. č. 3/21, které je nejvýhodnější pro stavebníka. Stejně tak postrádá úvahu o tom, proč stavební úřad neakceptoval žalobcovu námitku ohledně plaňkového plotu, který nejméně po dobu pěti desetiletí určoval hranici mezi pozemky. Přesná poloha hranice byla zdokumentována též Ing. Z. Z. pomocí oměrek. Východní zeď seníku žalobce představuje zhruba šest desetiletí severní část rozhrady mezi pozemky. Jižní část rozhrady mezi pozemky je tvořena asi pět desetiletí zdí garáže žalobce. V katastru nemovitostí je hranice vymezená rovnou čarou zhruba v orientaci sever-jih, a nikoliv čarou, která se ve směru ze severu k jihu nejdříve lomí o 17 cm na západ a pak o několik desítek metrů jižněji o 20 cm zpět na východ. Sporná stavba tedy přesahuje na pozemek žalobce. Sporná stavba navíc nesplňuje požadavky § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle kterého nesmí být vzdálenost stavby garáže a ostatních staveb souvisejících s bydlením od společné hranice menší než 2 m. Na spornou stavbu nelze použít výjimku udělenou pro přístřešek. Text prvostupňového rozhodnutí vyvolává dojem, že šlo o stavební řízení, ačkoliv se jednalo o dodatečné povolení stavby, která byla stavebníkem provedena bez příslušných povolení. Prvostupňové rozhodnutí postrádalo posouzení souladu sporné stavby s územně plánovací dokumentací a s obecnými požadavky na výstavbu. Není proto zřejmé, jak stavební úřad dospěl k závěru, že sporná stavba není v rozporu s § 129 odst. 3 stavebního zákona. Žalobce uzavřel, že nadále trvá na námitkách, které vznesl v průběhu řízení.
37. Přílohou odvolání žalobce byl dokument nadepsaný „Shrnutí dotčených stavebních činností, staveb a správních úkonů“, ve kterém byl popsán průběh stavebních změn provedených stavebníky. Tyto změny byly rozděleny do tří samostatných řízení vedených u stavebního úřadu: (i) „stavební úpravy rodinného domu č. p. X“, (ii) „oplocení a přístřešek“ a (iii) „chlévů umístěné severně a západně od stávajícího RD č. p. X“. Stavebník bez zdokumentování původního stavu strhl rozhradu – plaňkový plot a začal stavět přístřešek. Ten leží západně od štítové stěny rodinného domu a je technicky navázaný na tuto stěnu. Nejzápadnější část přístřešku leží na pozemku žalobce. Další část plaňkového plotu stavebník strhl, aby mohl postavit opěrné zdi a na ní umístěné nadzemní zdi (tj. oplocení). Žalobce opakovaně upozorňoval na to, že tyto stavby jsou částečně umístěny na jeho pozemku, přestože s tím nesouhlasí. Ke stavbě „chlévů“ uvedl, že se jedná o stavbu ve tvaru „L“, kterou stavebník dlouhodobě užívá jako garáž. Nejedná se přitom o původní stavbu chlévů, neboť stavba o srovnatelné zastavěné ploše s půdorysem ve tvaru „L“ na tomto místě

nikdy nestála, což dokládají historické ortofotomapy. Sporná stavba, přístřešek a rodinný dům tvoří jednu souvisle zastavěnou plochu, přičemž jen přístřešek a sporná stavba mají dohromady rozlohu 67,07 m². Přiloženy byly rovněž snímky pozemků stavebníků z ortofotomapy z let 2012, 2015 a aktuální snímek z katastru nemovitostí.

38. Dne 7. 3. 2022 stavební úřad vyzval účastníky správního řízení, aby se vyjádřili k odvolání žalobce.
39. Poté byly do správního spisu založeny fotografie. Na první z nich je zachycen dům žalobce a jeho zahrada. Druhá fotografie zachycuje oba rodinné domy a pozemky z přední strany. Je z ní zřejmé, že nově postavený plot je o něco širší než typický plaňkový plot. Přístřešek a za ním i sporná stavba jsou umístěny mezi rodinným domem a hranicí pozemků. Stejně tak garáž a seník na pozemku žalobce jsou umístěny na hranici mezi pozemky. Seník svou výškou značně převyšuje spornou stavbu i přístřešek. Poslední fotografie dokládá, že přibližně stejně velká část žalobcova seníku jako sporné stavby přesahuje na lesní pozemek.
40. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění shrnul odvolací námitky a vyjádření stavebníků. Stavebníci uvedli, že sporná stavba a přístřešek byly rekonstruovány za života a se souhlasem dřívějšího vlastníka sousedního pozemku. Žalobce je spoluvlastník garáže a stavby, jež jsou taktéž umístěny na společné hranici pozemků. Ke svému vyjádření připojili fotografie zachycující všechny stavby při hranici pozemků a pohled do zahrady žalobce jako důkaz toho, jak je znehodnocena jeho nemovitost. Žalovaný konstatoval, že změnou výroku napravit chyby ve výroku prvostupňového rozhodnutí. V něm byl uveden odkaz na „§ 5 a 6“ bez uvedení příslušného předpisu a chybělo v něm označení Mgr. P. M. jako účastnice řízení. Výsledkem řízení nebylo stavební povolení, nýbrž dodatečné povolení stavby. Rozhodnutí bylo vydáno podle § 129 odst. 3 stavebního zákona. K žádosti o dodatečné povolení stavby byla předložena projektová dokumentace z prosince 2017 zpracovaná Ing. M. M. Stavba chléva byla geodeticky zaměřena Ing. J., který vyhotovil geometrický plán. Z něj vyplývá, že stavba chléva zasahuje částí o ploše 8 m² na sousední lesní pozemek. Tento nově vzniklý pozemek je označen parc. č. X(stavební). Z geometrického plánu dále vyplývá, že sporná stavba nezasahuje na sousední pozemek žalobce. Orgán ochrany životního prostředí vydal souhlas s dělením lesního pozemku, souhlasné závazné stanovisko k trvalému odnětí PFL a souhlas s realizací stavby do 50 m od lesa. Stavebník doložil též smlouvu o právu k provedení sporné stavby se souhlasem vlastníka lesního pozemku Lesy ČR. Projektovou dokumentaci rovněž doplnil o výkres Ing. M. č. 3/21, ze kterého plyne, že přesah sporné stavby 17 cm před stavbu seníku na pozemku žalobce zjištěný při ústním jednání a patrný z pořízené fotodokumentace je v toleranci vyhlášky č. 357/2013 Sb., neboť nepřesahuje hodnotu dvojnásobku mezního rozdílu délky, který se stanoví dvojnásobkem základní střední chyby, kdy přesnost polohy je určena kódem kvality 3 a činí 14 cm (tj. celkem 2 x 14 cm). Podle toho sporná stavba nepřesahuje na pozemek žalobce. Stavební úřad měl v roce 2018 při ověřování existence seníku požadovat předložení geometrického plánu skutečného provedení stavby, z něhož by bylo možné zjistit, zda je seník umístěn výhradně na pozemku žalobce a nepřesahuje na pozemek stavebníků. Toto potvrzení již nelze přezkoumat, proto nejsou spoluvlastníci pozemku parc. č. X označeni jako účastníci řízení. Řízení o dodatečném povolení stavby je řízením o žádosti, ve kterém se projednává projektová dokumentace předložená stavebníkem. V daném případě název projektové dokumentace (chlévy) neodpovídá účelu stavby, která bude sloužit jako zděná kůlna k uskladnění nářadí. Název vychází z původní stavby chléva. Stavební úřad se řádně zabýval

otázkou hranice mezi pozemky a umístěním staveb při této hranici. Žádný z účastníků nevyužil svého práva podat žalobu ohledně hranice pozemku, a v takovém případě je třeba postupovat podle § 89 odst. 6 stavebního zákona a námitku posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě technických norem. Přestože stavební úřad odkazoval na možnost obrátit se na soud, nebyl informován, že by tak účastníci postupovali. Proto si učinil úsudek sám. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018 povolil výjimku z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a v souladu s § 25 odst. 6 této vyhlášky již není nutné vést řízení o povolení výjimky na umístění stavby pro charakter území, ve kterém se nachází doplňkové stavby na hranici pozemků. Na pozemku žalobce se těsně na hranici nachází historická stavba seníku. Stavební úřad shledal soulad sporné stavby s územním plánem a dospěl k závěru, že není vyšší než 3,2 m a není stavbou v místě neobvyklou, či kterou by územní plán neumožňoval. Závěrem žalovaný uvedl, že posoudil situaci všech staveb na pozemku stavebníka i žalobce, jež je velmi dobře čitelná z fotografií připojených stavebníkem k vyjádření k odvolání. Ze snímku z komunikace jsou patrné stavby obou rodinných domů a doplňkových staveb – garáže a seníku žalobce (vlevo) a sporné stavby a přístřešku stavebníka (vpravo). Obě doplňkové stavby jsou umístěny na hranici pozemků. Stavební úřad proto postupoval správně, jestliže posoudil všechny stavby jako v místě obvyklé.

Posouzení žaloby soudem

41. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
42. Žaloba je důvodná.
43. Soud předesílá, že v úzce související věci již rozhodl o jiné žalobě žalobce rozsudkem ze dne 21. 2. 2023, č. j. 55 A 58/2022-49, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci dodatečného povolení stavby přístřešku. Část žalobních bodů, kterými se zdejší soud v uvedeném rozsudku zabýval, byla obdobná. Z citovaného rozsudku proto soud vycházel i v nyní projednávané věci.

Přesah sporné stavby na pozemek žalobce

44. Podstatná část žalobní argumentace se týká otázky přesahu sporné stavby na pozemek žalobce. Ten se domnívá, že spornou stavbu nebylo možné dodatečně povolit bez jeho souhlasu. Prvostupňové i napadené rozhodnutí má navíc za nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, z jakého důvodu správní orgány považovaly za správné zaměření hranice nejvýhodnější pro stavebníka. Podle žalobce se ani nevypořádaly se zaměřením Ing. M., které žalobce v předcházejícím řízení předložil.
45. Žalobní bod je důvodný.
46. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník

nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné.

47. Podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí souhlas k umístění stavebního záměru podle § 184a.
48. Podle § 184a odst. 1 věty první stavebního zákona, není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby.
49. Podle § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavby umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek. Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku.
50. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
51. Podle § 93 odst. 1 správního řádu, jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.
52. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
53. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.
54. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019-31, *„občanskoprávní námitky je možné v souladu se zněním stavebního zákona dále rozdělit na dvě skupiny. První skupinou občanskoprávních námitek, jsou takové, které nepřekračují působnost stavebního úřadu, a ten je proto povinen o nich rozhodnout. Typicky se jedná o námitky, týkající se přepokládané hluchosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. – tedy o námitky budoucích imisí. Do druhé skupiny náleží námitky, které překračují rozsah působnosti stavebního úřadu. Jedná se typicky o námitky zpochybňující samotnou existenci vlastnického práva či jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene. O těchto námitkách může s konečnou platností rozhodnout pouze soud; stavební úřad zde má toliko povinnost pokusit se o dosažení dohody mezi stranami sporu, která by předešla soudnímu řízení. [...] Nedojde-li k dohodě účastníků řízení, je povinností stavebního úřadu postupovat podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy vyzvat účastníka řízení, který námitku uplatnil, aby podal žádost o zahájení řízení před soudem, přičemž mu k tomu současně usnesením určí*

podle § 39 odst. 1 správního řádu přiměřenou lhůtu. Pokud se účastník řízení na soud obrátí, musí stavební úřad řízení až do pravomocného rozhodnutí soudu přerušit. Jestliže tak neučiní, pravomoc rozhodnout o námitce se vrací stavebnímu úřadu, který musí v řízení pokračovat a učinit si o uplatněné námitce úsudek sám.“

55. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2018, sp. zn. 2 Cdo 3162/2018, č. C 18092, *„je-li tak mezi účastníky stavebního řízení sporné, na které parcele stavba stojí, jde o skutkovou otázku, která sama o sobě není sporem týkajícím se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv; účastníci nezpochybňují, že jsou vlastníky parcel evidovaných v katastru nemovitostí, jen je sporné – zjevně v důsledku toho, že jim není jasné, kudy vede hranice mezi parcelami – na či parcele stavba stojí. Řešení této otázky se nevymyká pravomoci stavebního úřadu a lze ji vyjasnit pomocí znaleckého posudku.“*
56. Cílem dodatečného povolení stavby je uvedení stavby provedené bez příslušného povolení podle stavebního zákona do souladu s právními předpisy. Důkazní břemeno k prokázání naplnění podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona pro možnost dodatečného povolení nese žadatel o dodatečné stavební povolení. Ten je povinen prokázat soulad s požadavky stavebního zákona i obecnými požadavky na výstavbu. Z judikatury vyplývá, že nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, než jaká jsou kladena na řádné povolení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, č. 1202/2007 Sb. NSS). Žadatel o dodatečné povolení stavby je povinen prokázat také své vlastnické právo nebo právo provést stavbu k pozemkům, na kterých se nachází povolovaná stavba (např. prostřednictvím souhlasu vlastníka pozemku podle § 184a stavebního zákona). Bylo proto nezbytné, aby správní orgány v řízení o dodatečném povolení stavby řádně posoudily průběh vlastnické hranice mezi pozemky.
57. Otázka, na jaké parcele se sporná stavba nachází, sama o sobě není sporem o vlastnické právo, a proto je k jejímu posouzení příslušný stavební úřad (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdo 3162/2018). Správní orgány ovšem nepochybily, pokud na základě námitek účastníků ohledně přesahu sporné stavby na pozemek žalobce (s ohledem na historické stavby či umístění původního plotu) dospěly k závěru, že mezi účastníky je spor o průběh vlastnické hranice pozemku v terénu, a tedy spor o rozsah vlastnického práva (srov. výše rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 172/2019-31). I o otázce skutečného průběhu sporné vlastnické hranice si však musí stavební úřad učinit sám úsudek, nebyla-li přes výzvu podle § 57 odst. 1 správního řádu podána žaloba k civilnímu soudu. Soud upozorňuje na to, že vytyčení hranice pozemku podle údajů o jeho geometrickém a polohovém určení v katastru nemovitostí se nemusí shodovat s vlastnickými hranicemi. Stavební úřad ovšem může při posouzení průběhu hranice pozemku vycházet z vyvratitelné domněnky, že hranice parcel je totožná s hranicí vlastnickou, pokud ten, kdo to popírá, neprokáže opak (srov. § 980 odst. 2 občanského zákoníku). Lze vycházet například z dokumentace o vytyčení hranice pozemku v terénu podle údajů katastru nemovitostí, je-li k dispozici a není-li relevantně zpochybněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 4 As 240/2018-38). Správní orgány však musí vždy hodnotit všechny podklady jednotlivě a ve vzájemných souvislostech a své závěry přesvědčivě odůvodnit.
58. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, při výkladu právních předpisů a jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu). To platí i pro rozhodnutí v odvolacím řízení (§ 93 odst. 1 správního řádu). Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit,

z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvažil. Nedostatky odůvodnění způsobující nepřezkoumatelnost nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37). Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Z odůvodnění rozhodnutí tedy musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje správní orgán námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).

59. O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Současně platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Naopak pokud se správní orgán podstatou námitky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí nejde. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
60. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí zrekapituloval, že stavebník ke své žádosti doložil geometrický plán. V průběhu ohledání na místě žalobce namítl, že sporná stavba přesahuje na jeho pozemek. Stavební úřad proto vyzval účastníky k předložení dokladu o tom, zda se sporný průběh hranice projednává před soudem. K tomu stavebník sdělil, že soudní řízení o průběhu hranice vedeno není. Žalobce k průběhu hranice předložil zaměření Ing. M. Poté stavebník předložil výkres Ing. M. č. 3/21. Stavební úřad následně k otázce průběhu hranice mezi pozemky uvedl, že si o ní musel učinit úsudek sám, neboť účastníci se neobrátili na soud. Konstatoval, že podle výkresu Ing. M. č. 3/21 se sporná stavba nachází v přesnosti mezní odchylky měření hranice pozemků a do pozemku žalobce nepřesahuje hodnotu *dvojnásobku mezního rozdílu délky* podle vyhlášky č. 357/2013 Sb., která se stanoví jako dvojnásobek základní střední chyby, kdy přesnost polohy je určena v uvedené lokalitě kódem 3 a činí 14 cm (celkově tedy 2 x 14 cm). Poté dodal, že nemůže jednoznačně potvrdit ani vyvrátit, že sporná stavba je postavena i na pozemku žalobce. Dále uvedl, že přesah před stavbou seníku, patrný z fotografií pořízených na ústním jednání a ze zaměření Ing. M., se vztahuje k historické stavbě seníku, která není zanesena v historických katastrálních podkladech a byla stavebním úřadem ověřena dne 8. 2. 2018 potvrzením pasportu stavby.
61. Následně žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí mimo jiné namítl, že odůvodnění stavebního úřadu postrádá úvahy o tom, proč se přiklonil zrovna k zaměření hranice, které je nejvýhodnější pro stavebníka a z jakého důvodu jej považuje za správné, jestliže výkres Ing. M. č. 3/21 obsahuje celkem tři varianty zaměření hranice mezi pozemky. Stavební úřad se nezabýval ani jeho námitkou týkající se bývalé rozhrady mezi pozemky –

plankového plotu. Též poznamenal, že přesná poloha hranice byla zdokumentována Ing. Z., a to pomocí oměrek k přesně definovaným bodům rodinných domů, tedy způsobem, jenž není zatížen odchylkami zaměření až 28 cm. Dále namítl, že v katastru nemovitostí je hranice mezi pozemky vyznačena rovnou čarou zhruba v orientaci sever-jih, nikoliv čarou, která se ve směru ze severu k jihu nejdříve lomí 17 cm na západ a pak o několik desítek metrů jižněji o 20 cm zpět na východ.

62. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že k žádosti o dodatečné povolení stavby byla přiložena projektová dokumentace zpracovaná Ing. M. Sporná stavba byla geodeticky zaměřena Ing. J., který vyhotovil geometrický plán. Z něj mimo jiné vyplývá, že stavba nezasahuje na pozemek žalobce. Stavebník doplnil dokumentaci o výkres Ing. M. č. 3/21, ze kterého plyne, že přesah sporné stavby 17 cm před sousední stavbu seníku na pozemku žalobce je v toleranci vyhlášky č. 357/2013 Sb., neboť nepřesahuje hodnotu *dvojnásobku mezního rozdílu délky*, který se stanoví dvojnásobkem základní střední chyby, přičemž přesnost polohy je určena kódem kvality 3 a činí 14 cm (celkem 2×14 cm). Podle toho sporná stavba nepřesahuje na pozemek žalobce. Stavební úřad měl v roce 2018 při potvrzování existence stavby seníku požadovat předložení geometrického plánu skutečného provedení tohoto seníku, aby bylo možné ověřit, zda naopak seník nepřesahuje na pozemek stavebníků. Potvrzení stavby seníku již nelze přezkoumat. Žalovaný dále uvedl, že stavební úřad se řádně zabýval otázkou sporné hranice mezi pozemky a umístění staveb při této hranici jak na straně stavebníka, tak na straně žalobce. Uvedl, že žádný z účastníků nevyužil svého práva podat žalobu ohledně hranice pozemku, a v takovém případě musí postupovat podle § 89 odst. 6 stavebního zákona a námitku posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě technických norem. Přestože stavební úřad odkazoval na možnost obrátit se na soud, nebyl informován o tom, že by tak účastníci postupovali. Proto si stavební úřad učinil úsudek sám. Nakonec žalovaný posoudil situaci všech staveb na pozemku žalobce a na pozemku stavebníka z fotografie doložené stavebníkem. V případě obou jsou všechny doplňkové stavby umístěny na hranici pozemků.
63. Soud dává žalobci za pravdu v tom směru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jeho odvolací námitky přezkoumatelným způsobem skutečně nevypořádal. Na výkresu Ing. M. č. 3/21 jsou vyznačeny tři hranice mezi pozemky, jedná se o hranici zaměřenou Ing. Zbyňkem Zimou, na níž se nachází stavba seníku, dále hranici se střední odchylkou + 14 cm a hranici s mezní odchylkou zaměření + 28 cm ve směru k pozemku žalobce, přičemž vyznačená sporná stavba se nachází na hranici s mezní odchylkou zaměření. Z napadeného rozhodnutí (ani ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) přitom nevyplývá, z jakého důvodu správní orgány vyšly ze zaměření, které je výhodnější pro stavebníka, tedy proč je sporná stavba situovaná přímo na mezní odchylce hranice pozemků (+ 28 cm). Žalovaný v návaznosti na odvolací námitku a konstatování stavebního úřadu, že „nemůže jednoznačně potvrdit ani vyvrátit, že stavba je postavena i na pozemku parc. č. X“, pouze s obecným odkazem na výkres Ing. M. č. 3/21 a vyhlášku č. 357/2013 Sb. konstatoval, že přesah sporné stavby před stavbu seníku o 17 cm je v toleranci a na pozemek žalobce nepřesahuje, neboť nepřekračuje *„hodnotu dvojnásobku mezního rozdílu délky, který se stanoví dvojnásobkem základní střední chyby, když přesnost polohy je určena v uvedené lokalitě kódem kvality 3, je 14 cm (celkově tedy 2×14 cm)“*. Úvahu, kterou dospěl k tomuto závěru (odlišnému oproti závěru stavebního úřadu) však blíže nerozvedl. Neupřesnil, jak zjistil hodnotu základní střední chyby, kód kvality v dané lokalitě a proč aplikoval hodnotu mezního rozdílu délky na průběh hranice zjištěný Ing. Z. Neuvedl, proč bylo třeba zohlednit hodnotu *dvojnásobku mezního rozdílu délky* tak, jak učinil, vzhledem k jednotlivým zaměřením

i dalším podkladům. Tyto informace přitom neobsahuje ani odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se též žádným způsobem nevypořádal s odvolací námitkou ohledně plaňkového plotu, který podle tvrzení žalobce několik desítek let tvořil rozhradu mezi pozemky a jehož existenci stavebníci nezpochybňují. Správní orgány se pak především přezkoumatelným způsobem nevypořádaly ani s námitkou, že hranice zdokumentovaná Ing. Z. pomocí oměrek k přesně definovaným bodům rodinných domů není závislá na systému souřadnic, a není proto zatížena odchylkami zaměření až 28 cm. Žalobce výslovně upozorňoval na to, že hranici mezi pozemky je možné určit přesněji prostřednictvím oměrování pevných bodů v terénu. Žalovaný však tuto metodu nevzal v potaz. Taktéž nereagoval na odvolací námitku ohledně lomových bodů, a totiž že hranice mezi pozemky je v katastru nemovitostí vyznačena rovnou čarou (respektive obsahuje pouze jeden lomový bod), avšak hranice s mezní odchylkou zaměření obsahuje několik lomových bodů. Tvar hranice proto neodpovídá. Přes výslovné odvolací námitky žalobce nelze tyto odpovědi v napadeném rozhodnutí nalézt. Jedná se přitom o stěžejní otázky pro posouzení, zda byly naplněny podmínky pro vydání dodatečného povolení sporné stavby, respektive zda bylo nezbytné vyžadovat souhlas spoluvlastníků pozemku žalobce ve smyslu § 184a stavebního zákona.

64. Bylo přitom třeba vysvětlit, jak byly hodnoceny podklady k průběhu hranice pozemků (parcel) v terénu a polohy sporné stavby ve vztahu k této hranici též s přihlédnutím ke způsobu, jímž byla hranice v těchto podkladech vymezena, a uvést, jaká konkrétní zjištění byla z těchto podkladů učiněna. Dále bylo třeba vysvětlit, zda podklady postačovaly pro závěr, že sporná stavba žádnou svou částí nezasahuje na pozemek žalobce (případně objasnit, proč takový přesah nelze považovat za neoprávněný zásah), přičemž vlastnická hranice pozemku nemusí být totožná s hranicí parcel. Rovněž bylo nezbytné vysvětlit, proč a na základě jakých konkrétních ustanovení vyhlášky č. 357/2013 Sb. bylo na místě zohlednit dvojnásobek mezní odchylky délky, a to způsobem, jak učinil žalovaný (tedy „ve prospěch“ stavebníků), neboť by se s ohledem na střední souřadnicovou chybu mohla hranice pozemku (při zohlednění pouze přesnosti souřadnic lomových bodů) nacházet i na opačné straně od hranice zaměřené Ing. Z., tj. směrem do pozemku stavebníků. V rámci souřadnicové chyby se chybovost může pohybovat v hodnotě vyjadřující poloměr kruhu směrem od jeho středu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2016, č. j. 4 As 193/2016-24, a ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 As 7/2014-54). Žalovaný ani nevysvětlil, z jakého konkrétního ustanovení citované vyhlášky dovodil, že tolerovanou odchylkou je dvojnásobek mezního rozdílu délky, a jaké dopady má tato odchylka (potenciální evidenční nepřesnost) v posuzovaném případě na posouzení průběhu hranice pozemků v terénu a polohy sporné stavby. Bylo třeba vysvětlit, na základě jaké úvahy dospěl žalovaný k tak jednoznačnému závěru, že dodatečně povolovaná stavba (žádnou částí) hranici nepřesahuje, a současně vysvětlit, koho v jakém ohledu tížilo důkazní břemeno a z jakého důvodu je (ne)unesl. Výše popsaná hodnocení a úvahy však napadené rozhodnutí postrádá.
65. Soud souhlasí se žalobcem též v tom, že stavební úřad i žalovaný opomněli zaměření Ing. M., které žalobce předložil s tvrzením, že dokládá, že sporná stavba přesahuje na jeho pozemek. Jelikož se správní orgány tímto podkladem k průběhu hranice vůbec nezabývaly, není úkolem soudu, aby jejich činnost nahrazoval a jako první tento podklad hodnotil. V tomto ohledu je příléhavý odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 2. 2016, č. j. 45 A 15/2014-46, ve kterém se uvádí, že „[v] situaci, kdy má správní orgán k dispozici několik dokumentů, které podporují opačné závěry nelze v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu ignorovat dokumenty předložené jedním z účastníků správního řízení, ale je třeba

zvážit všechny byt' protichůdné podklady a případně podle § 3 správního řádu doplnit podklady rozhodnutí tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ Správní orgány měly vysvětlit, zda a jak hodnotily zaměření Ing. M. a proč i ve světle tohoto podkladu učinily závěr, že dodatečně povolovaná stavba nezasahuje ani zčásti na pozemek žalobce.

66. Pro úplnost je třeba doplnit, že důvod, proč stavební úřad vyzval k úpravě stavební dokumentace podle podkladů od Ing. Z., lze nalézt pouze v usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení ze dne 21. 6. 2021, č. j. VYST-MH/3978/2021. V něm je zmíněno, že zaměření Ing. Z. je pro posouzení stavebního úřadu nejprůkaznější, neboť u definované hranice obsahuje i odkaz vzdáleností k historickým stavbám rodinných domů. Takové zdůvodnění ovšem není obsaženo v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí a samo o sobě by rovněž nebylo dostatečné, jestliže nebyl nijak hodnocen obsah zaměření Ing. M. Správní orgány se nezabývaly ani tím, zda výkresy Ing. M. č. 3/21 a kóty k okolním stavbám odpovídají podkladu od Ing. Z. a v něm uvedeným bodům a souřadnicím a okótovaným vzdálenostem, a zda se tedy jedná o stavebním úřadem požadovanou hranici.
67. Soud dospěl s ohledem na shora uvedené k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
68. Jelikož otázka, zda sporná stavba přesahuje na pozemek žalobce, je nezbytná pro posouzení, zda měla být dodatečně povolena, měly správní orgány povinnost zjistit průběh hranice mezi pozemky, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce správně poukazuje na to, že stavební úřad této povinnosti nedostál, jestliže konstatoval, že nemůže jednoznačně potvrdit ani vyvrátit, zda sporná stavba zasahuje na pozemek žalobce, ale přesto stavbu dodatečně povolil. Tím porušil § 3 správního řádu. Žalovaný tento nedostatek prvostupňového rozhodnutí nezhojil, neboť svůj závěr o tom, že sporná stavba na pozemek žalobce nepřesahuje, zatížil nepřezkoumatelností. V návaznosti na žalobní námitku, že stavební úřad měl nechat vyhotovit znalecký posudek, pokud neměl odborné znalosti k posouzení průběhu hranice, soud konstatuje, že v takovém případě by bylo jistě vhodné ustanovit znalce (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdo 3162/2018 a § 56 správního řádu). Stavební úřad nicméně mohl s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů posoudit tuto otázku i bez znaleckého posudku, pokud by měl za to, že k jejímu posouzení má dostatečné podklady. Musel by však učinit závěr o průběhu hranice mezi pozemky na základě důkladného hodnocení všech podkladů a přezkoumatelně jej odůvodnit. Soud proto uzavírá, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně průběhu hranice mezi pozemky.
69. Vzhledem k absenci důvodů rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, soud nemůže přistoupit k věcnému přezkumu, zda sporná stavba přesahuje na pozemek žalobce, neboť by tím nahrazoval činnost správních orgánů. Soud se proto nezabýval hodnocením jednotlivých podkladů či metod zjišťování průběhu hranice mezi pozemky. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se s výše uvedenými otázkami přezkoumatelným způsobem vypořádal.

Vzdálenost stavby od společné hranice

70. Žalobce namítá rozpor sporné stavby s požadavkem na odstupovou vzdálenost alespoň 2 m od společné hranice podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Má za to, že sporná stavba je přístavbou rodinného domu a že pro její dodatečné povolení byla potřeba výjimka z odstupových vzdáleností. Dále se domnívá, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že spornou stavbu lze s ohledem na charakter území (potvrzený rozhodnutím

o výjimce pro přístřešek) umístit na hranici pozemku i bez udělení výjimky. Namítá též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nevypořádal odvolací námítku, že rozhodnutím o výjimce pro přístřešek nelze vztáhnout na spornou stavbu, navíc jí byl snížen odstup od společné hranice pouze na 0,2 m.

71. Tento žalobní bod není důvodný.
72. Podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m.
73. Podle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je s ohledem na charakter zástavby možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.
74. Podle § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona je změnou dokončené stavby přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou.
75. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006-83, *„rozhodujícím pro posouzení provozní propojenosti staveb není účel jejich využití, nýbrž existence či neexistence jejich komunikačního propojení. Jsou-li stavby (jejich části) jakýmkoli způsobem průchozí (dveřmi, chodbou, přístupem z jedné části stavby na plochou střechu druhé apod.), je dle jeho názoru nutno vycházet z toho, že provozní (funkční) propojení mezi nimi dáno je, a to bez ohledu na to, k jakému účelu ta která z nich slouží.“*
76. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 312/2016-32, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„rozdíl mezi přístavbou stávající stavby a mezi (pouze přiléhající) stavbou novou spočívá prakticky jen v tom, že přístavba je s původní stavbou vzájemně provozně propojena, zpravidla dveřmi [srov. § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona], zatímco nová stavba nikoliv. Hmotově a z hlediska dopadu na práva vlastníků okolních pozemků však může mít přístavba zcela stejné parametry jako nová stavba.“*
77. Aby bylo možné změnu dokončené stavby považovat za přístavbu, musí tak být splněna dvě kritéria. Zaprvé musí přístavba půdorysně rozšiřovat původní stavbu a zadruhé musí být s původní stavbou vzájemně provozně propojena, respektive komunikačně propojena. Komunikační propojenost mezi původní stavbou a její přístavbou je dána, pokud jsou jakýmkoliv způsobem průchozí, ať už dveřmi, okny, průchodem, či jiným otvorem.
78. Ačkoliv soud souhlasí se žalobcem, že první ze dvou podmínek je naplněna, neboť sporná stavba půdorysně rozšiřuje rodinný dům, nesplňuje druhou podmínku provozního propojení. Ze správního spisu totiž nevyplývá, že by sporná stavba měla být komunikačně propojena s rodinným domem. Předložené výkresy ani technické zprávy nenaznačují, že by sporná stavba byla jakýmkoliv způsobem propojená s rodinným domem (např. dveřmi, oknem či jinak). Je pravdou, že sporná stavba využívá obvodové konstrukce rodinného domu, neboť na něj „přiléhá“ ze dvou stran, nicméně využití opěry samo o sobě není dostatečným důvodem k tomu, aby ji bylo možné považovat za přístavbu (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 312/2016-32). Není ani podstatné, zda realizace stavby započala současně s rekonstrukcí rodinného domu. Skutečnost, že sporná stavba je propojena s rodinným domem elektroinstalací, rovněž není dostačující pro

posouzení provozní propojenosti. Soud si je vědom toho, že sporná stavba je ve stavební dokumentaci nešťastně nazvaná jako „Stavební úpravy a přístavba RD č. p. X na parcele č. k. X“. Ani název sporné stavby, který zvolil autor stavební dokumentace, však nic nevypovídá o jejím skutečném charakteru podle stavebního zákona. Rozhodující pro určení charakteru sporné stavby je pouze materiální naplnění znaků přístavby, které jsou stanovené stavebním zákonem a vyložené judikaturou správních soudů. Rozhodující je tedy existence provozního respektive komunikačního propojení, která v tomto případě chybí. Soud proto uzavírá, že spornou stavbu nelze považovat za přístavbu rodinného domu podle § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona.

79. Jelikož sporná stavba není přístavbou rodinného domu, neuplatní se v jejím případě odstupové vzdálenosti podle § 25 odst. 2 stavebního zákona.
80. Co se týče dalších žalobních námitek, stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí k otázce odstupových vzdáleností uvedl, že povolením výjimky z odstupových vzdáleností pro stavbu přístřešku byl potvrzen charakter území, pročez není nutné vést řízení o výjimce i ohledně sporné stavby. K charakteru území dále poznamenal, že na pozemku žalobce se těsně u společné hranice nachází stavba seníku a stavba garáže. Ty mají obdobný charakter při pohledu z pozemku stavebníků. Seník výškově převyšuje spornou stavbu. Ta bude sloužit k uskladnění vybavení, nikoliv jako garáž. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že sporná stavba nesplňuje odstupovou vzdálenost; rozhodnutí o výjimce pro přístřešek nelze použít v případě sporné stavby, neboť o každé z těchto staveb bylo vedeno samostatné řízení o dodatečném povolení; sporná stavba nesplňuje ani odstup povolený výjimkou ve vzdálenosti 0,2 m od společné hranice; odkaz na charakter území potvrzený výjimkou je nepřipustný. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí konstatoval, že stavební úřad vydal rozhodnutí o výjimce pro přístřešek, proto s ohledem na § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. není nutné vést řízení o povolení výjimky z odstupových vzdáleností na umístění stavby, a to právě pro charakter území, ve kterém se nachází doplňkové stavby na hranici pozemků; na pozemku žalobce se na společné hranici nachází stavba seníku; sporná stavba není vyšší než 3,2 m a není stavbou v místě neobvyklou či takovou, kterou by územní plán neumožňoval; z fotografií přiložených stavebníky je patrné, že doplňkové stavby žalobce (seník a garáž) i stavebníka (přístřešek a stavba) jsou umístěny na společné hranici, proto stavební úřad správně posoudil, že je sporná stavba v místě obvyklá.
81. Soud proto neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jde-li o námitky ohledně odstupových vzdáleností. Žalovaný reagoval na odvolací námitku dostatečně, neboť vysvětlil, že nevztahuje rozhodnutí o výjimce pro přístřešek na spornou stavbu. Nicméně bral toto rozhodnutí jako faktor potvrzující charakter území, ve kterém se sporná stavba nachází. Ta není v rozporu s charakterem území, neboť na pozemku žalobce se nachází seník a garáž též na společné hranici mezi pozemky. Žalovaný se zabýval také výškou sporné stavby, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o stavbu v místě neobvyklou. Z prvostupňového rozhodnutí je navíc zřejmé, že žalobcův seník dokonce spornou stavbu převyšuje. Na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že v případě sporné stavby není nutné povolovat výjimku z odstupových vzdáleností.
82. Ostatní žalobcovy námitky jsou rovněž nedůvodné. Posouzení, zda sporná stavba není v rozporu s charakterem území, provádí stavební úřad na základě své vlastní úvahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 9 As 95/2012-131), kterou soud nemůže nahradit úvahou vlastní. Stavební úřad i žalovaný dospěli k závěru, že sporná stavba

umístěná na společné hranici mezi pozemky není stavbou v místě neobvyklou (respektive není v rozporu s charakterem zástavby), neboť sám žalobce má hned na vedlejším pozemku umístěny dvě stavby (seník a garáž) přímo na společné hranici. Tato skutečnost vyplývá z fotografií a dokumentace založených ve správním spise. Soud dodává, že podle výkresu Ing. M. č. 3/21 stěna žalobcova seníku, umístěná na hranici, měří 4,630 m a stěna jeho garáže měří dokonce 6,577 m. Stěna sporné stavby, která zasahuje na společnou hranici, je dlouhá 7,420 m. Je tudíž pouze o necelý 1 m delší než stěna žalobcovy garáže. Žalobcova garáž a seník přitom rovněž vytváří řadu metrů souvislou zeď z pohledu pozemku stavebníků. Správní orgány správně poznamenaly, že sporná stavba se svou výškou nijak nevymyká okolní zástavbě. Ačkoliv je pravdou, že je půdorysně rozlehlejší než stavby na pozemku žalobce, seník je naopak podstatně vyšší než sporná stavba. Je proto třeba odmítnout žalobcovo tvrzení, že se nikde v dotčené lokalitě nevyskytují podobně rozsáhlé stavby přímo na hranici mezi pozemky. Správní orgány neargumentovaly dřívějšími stavbami, jež se nacházely na pozemku stavebníků, nicméně kdyby tak učinily, jednalo by se o relevantní okolnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 1 As 238/2022-46). Závěrem je třeba zdůraznit, že rozhodnutí o výjimce pro přístřešek představuje pouze jeden z několika faktorů, které vzaly správní orgány v potaz k posouzení souladu sporné stavby s charakterem zástavby. Skutečnost, že jím byla pouze snížena odstupová vzdálenost přístřešku od společné hranice na 0,2 m a sporná stavba je přitom umístěna přímo na hranici, není podstatná, neboť seník a garáž žalobce se též nachází přímo na společné hranici mezi pozemky. Soud proto dospěl k závěru, že odůvodnění správních orgánů má oporu ve zjištěném skutkovém stavu, není nijak vnitřně logicky rozporné a nevybočuje z mezí pravomoci správních orgánů.

Vymezení dodatečně povolované stavby

83. Další žalobní námitka spočívá v tom, že prvostupňové ani napadené rozhodnutí nemají zákonem požadované náležitosti podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., přestože prvostupňové rozhodnutí v příslušném rozsahu nahrazuje územní rozhodnutí. Výrok neobsahuje přesné umístění sporné stavby a není z něj zřejmé, k jakému účelu se dodatečně povoluje, respektive její označení jako „chlévy“ je zavádějící.
84. Tento žalobní bod je důvodný.
85. Jak již bylo výše uvedeno, pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá o její dodatečné povolení a jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, předloží ke své žádosti podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí (srov. § 129 odst. 2 stavebního zákona). Nelze přitom na dodatečné povolení stavby aplikovat mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na její řádné povolení. Rozhodnutí, kterým se dodatečně povoluje stavba, proto musí mít obsahově stejné náležitosti jako její řádné povolení. Pokud rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nahrazuje rozhodnutí o umístění stavby, mělo by obsahovat náležitosti § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb.
86. Podle § 9 odst. 1 písm. a) a c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje mimo jiné *druh a účel umísťované stavby a umístění stavby na pozemku, zejména minimální vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb*.
87. Prvostupňové rozhodnutí nahrazuje rozhodnutí o umístění stavby, neboť sporná stavba není stavbou uvedenou v § 79 odst. 2 stavebního zákona, protože je u ní vyžadováno rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas. Jelikož sporná stavba zčásti zasahuje do lesního

pozemku, který není zastavitelnou plochou, územní souhlas v tomto případě nepostačí (srov. § 96 odst. 1 stavebního zákona).

88. K požadavku na uvedení přesného umístění stavby na pozemku judikatura správních soudů dovodila, že stavební úřad nemusí ve výroku rozhodnutí o umístění stavby podrobně slovně specifikovat veškeré údaje požadované vyhláškou č. 503/2006 Sb., ale postačí, pokud v něm srozumitelně odkáže na dokumentaci, z níž jsou veškeré nezbytné informace zjistitelné (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 8. 2013, č. j. 15 A 60/2013-41, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012-29, a ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83).
89. Prvostupňové rozhodnutí neobsahuje přesné umístění sporné stavby na pozemku ani vzdálenost od společných hranic a sousedních staveb. Zároveň z něj neplyne, že by jeho přílohou byl situační výkres. Správní spis obsahuje výkres Ing. M. č. 3/21, jenž tyto náležitosti obsahuje, nicméně prvostupňové rozhodnutí ve svém výroku neodkazuje na tento výkres ani na jinou konkrétní stavební dokumentaci. Umístění sporné stavby se přitom na jednotlivých výkresech založených ve správním spise odlišuje. Ve výkresu Ing. M. č. 3/21 je západní stěna sporné stavby zakreslena na hranici s mezní odchylkou zaměření, tedy 28 cm do pozemku žalobce od hranice zaměřené Ing. Z., přičemž se lomí kolem stavby seníku. Naopak z geometrického plánu Ing. J., který je též součástí stavební dokumentace, je zřejmé, že sporná stavba nijak nezasahuje do pozemku žalobce, nachází se přesně na hranici mezi pozemky bez odchylky a stěna sporné stavby je zcela rovná bez jakýchkoli lomů. Zaměření Ing. M. pak zobrazuje spornou stavbu přesahující společnou hranici jen o 17 cm. Prvostupňové rozhodnutí tudíž neobsahuje jednoznačnou odpověď, kde přesně bylo dodatečně povoleno umístění sporné stavby, respektive jak daleko od společné hranice, respektive sousedních staveb v terénu se může nacházet. Prvostupňové rozhodnutí je tedy v otázce přesného umístění sporné stavby na pozemku nesrozumitelné.
90. Soud souhlasí i se žalobní výtkou týkající se absence účelu sporné stavby. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí sice je výslovně uvedeno, že sporná stavba bude sloužit ke skladování vybavení a nebude sloužit jako garáž. Ovšem § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. stanoví požadavky na obsah výroku územního rozhodnutí. Jakkoliv může být obsah odůvodnění jasný, pokud výrok dodatečného povolení stavby (nahrazujícího územní rozhodnutí) účel umísťované stavby neobsahuje, nebo jej dokonce (jako v tomto případě) uvádí v rozporu se skutečným účelem, je takové rozhodnutí bezpochyby nezákonné. Stavební úřad není jakkoliv vázán tím, jak projektant či stavebník stavbu nazývá, ale tím, za jakým účelem stavebník žádá stavbu povolit. Pokud předkládaný název není v souladu s požadovaným druhem a účelem stavby, je nezbytné, aby ve výroku byl vždy uveden povolený druh a účel umísťované stavby, přičemž ani souběžné uvedení tomu odporujícího názvu by nebylo vhodné – jednak opisování názvu stavby ve výroku není právními předpisy předpokládanou náležitostí výroku územního rozhodnutí a jednak v takové situaci navíc může vést až k nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí. Skutečnost, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uveden odlišný účel stavby (chlěvy), což žalovaný nenapravil, přitom může v budoucnu zasáhnout do práv žalobce, jelikož výrok je na rozdíl od odůvodnění závazný a umožňoval by stavebníkovi ve stavbě realizovat chov zvířat, aniž byla stavba reálně za tímto účelem v řízení o dodatečném povolení stavby posuzována.

Absence posouzení souladu s územním plánem

91. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v absenci zhodnocení souladu sporné stavby s územně plánovací dokumentací. Dodává, že na tento nedostatek upozorňoval již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, avšak žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Sporná stavba je v rozporu s územním plánem, neboť se zčásti nachází na lesním pozemku.
92. Žalobní bod je důvodný.
93. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.
94. Podle § 90 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b; stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby, jde-li o stavby, které lze provést bez stavebního povolení nebo souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru.
95. Již z výše uvedeného výkladu vyplývá, že stavební úřad nemůže na dodatečné povolení stavby aplikovat mírnější kritéria, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení či územní rozhodnutí. Má přitom povinnost v územním řízení posoudit soulad záměru s územně plánovací dokumentací (srov. § 90 odst. 2 stavebního zákona). Přímou ve vztahu k dodatečnému povolování staveb navíc stavební zákon výslovně stanoví, že lze dodatečně povolit stavbu jen za předpokladu, že stavebník nebo vlastník prokáže soulad stavby s územně plánovací dokumentací. Pokud tedy rozhodnutí o dodatečném povolení stavby neobsahuje posouzení souladu dodatečně povolované stavby s územně plánovací dokumentací, je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
96. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí poznamenal, že posuzoval soulad s územně plánovací dokumentací v souvislosti s námitkou snížení tržní ceny sousední nemovitosti. Dále konstatoval, že sporná stavba nemá z pozemku žalobce výšku přesahující 3,2 m, a není proto stavbou neobvyklou nebo stavbou, kterou by neumožňoval umístit územní plán. Blíže se k souladu sporné stavby s územně plánovací dokumentací nevyjadřoval. Následně v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce, že prvostupňové rozhodnutí postrádá zhodnocení souladu s územním plánem, žalovaný uvedl, že stavební úřad posoudil spornou stavbu s územním plánem a dospěl k závěru, že sporná stavba nemá z pozemku žalobce větší výšku než 3,2 m a není stavbou neobvyklou nebo stavbou, kterou by územní plán neumožňoval.
97. Výše uvedené nelze považovat za řádné posouzení souladu sporné stavby s územně plánovací dokumentací ve smyslu § 129 odst. 3 písm. a), respektive § 90 odst. 2 stavebního zákona ani za náležité vypořádání odvolací námitky žalobce. Z obou rozhodnutí vyplývá pouze to, že sporná stavba není v místě neobvyklá a byla zohledněna její výška. Není z nich však zřejmé, z jakého znění územního plánu správní orgány vycházely, ani úvahy, jimiž se při posouzení souladu sporné stavby s územním plánem řídily. Neuvádí, v jaké ploše se sporná stavba nachází, jaké územní regulativy v dané ploše platí a zda je stavby stavebníka ať jednotlivě, nebo jakožto funkční celek splňují. Napadené rozhodnutí je proto i v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

98. Jelikož se správní orgány nezabývaly posouzením souladu sporné stavby s územně plánovací dokumentací, nemůže soud věcně posoudit žalobcovu námitku, že sporná stavba je v rozporu s územním plánem. Bude proto na správních orgánech, aby se v dalším řízení zabývaly tím, zda je sporná stavba umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací. Zaměří se zejména na to, zda stavba přesahuje na lesní pozemek a zda je tento pozemek v územním plánu stále veden jako smíšená krajinná zóna s indexem lesnictví, ochranná zóna a přírodní preference (tj. S.lpo) v nezastavěném území.

Rozpor s lesním zákonem

99. Žalobce dále namítá rozpor s lesním zákonem, který spatřuje v tom, že podkladem prvostupňového rozhodnutí není souhlas orgánu státní správy lesa podle § 14 odst. 2 lesního zákona.
100. Tento žalobní bod je rovněž důvodný.
101. Podle § 14 odst. 2 lesního zákona, dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.
102. Podle § 13 odst. 1 lesního zákona veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu.
103. Podle § 15 odst. 1 lesního zákona odnětí pozemků plnění funkcí lesa (dále jen „odnětí“) je uvolnění těchto pozemků pro jiné využití. Omezení využívání pozemků pro plnění funkcí lesa (dále jen „omezení“) je stav, kdy na dotčených pozemcích nemohou být plněny některé funkce lesa v obvyklém rozsahu. Odnětí nebo omezení může být trvalé nebo dočasné. Trvalým se rozumí trvalá změna využití pozemků, dočasným se pozemek uvolňuje pro jiné účely na dobu uvedenou v rozhodnutí (§ 13 odst. 1).
104. Podle § 15 odst. 3 lesního zákona lze bez odnětí na pozemcích určených k plnění funkcí lesa umístit a) signály, stabilizační kameny a jiné značky pro geodetické účely, stožáry nadzemních vedení, vstupní šachty podzemního vedení, pokud v jednotlivých případech nejde o plochu větší než 30 m², b) přečerpávací stanice, vrty a studny, stanice nadzemního nebo podzemního vedení, zařízení a stanice sloužící monitorování životního prostředí a větrní jámy, pokud v jednotlivých případech nejde o plochu větší než 55 m².
105. Předně nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že souhlas s realizací stavby do 50 m od lesa, založený ve správním spise, se netýká sporné stavby. Žalobce tvrdí, že bylo vydáno na stavbu, „*kteřá se měla nacházet 50 m od okraje lesa, a to pouze na pozemcích parc. č. st. XA (pozemek s RD) a parc. č. XB, vše v k. ú. X*“. Z jeho výroku je však zřejmé, že dává souhlas k vydání rozhodnutí „*o realizaci stavby „Rekonstrukce chlévů“ na pozemcích parcelní číslo st. XA a XB oba k. ú. X ve vzdálenosti do 50 m od okraje pozemku určeného k plnění funkcí lesa*“ (zdůraznění dodáno soudem). Dává tedy souhlas k realizaci stavby na pozemcích, které se nachází ve vzdálenosti rovnající se nebo menší než 50 m od okraje lesa. Souhlas s realizací

stavby do 50 m od lesa podle § 14 odst. 2 lesního zákona, který je součástí správního spisu, byl vydán pro spornou stavbu. Soud dodává, že uvedené stanovisko se nezabývá realizací sporné stavby přímo na lesním pozemku, neboť v takovém případě závazné stanovisko nepostačí. Sporná stavba není stavbou podle § 15 odst. 3 lesního zákona. Vedle závazného stanoviska je proto zapotřebí též rozhodnutí orgánu státní správy lesů o odnětí pozemku pro plnění funkcí lesa podle § 15 a násl. lesního zákona. Takové rozhodnutí představuje zákonnou podmínku pro využití lesního pozemku k jinému účelu, což lesní zákon jinak obecně zakazuje (srov. § 13 odst. 1 lesního zákona).

106. Ačkoliv je souhlas s realizací stavby do 50 m od lesa podkladem prvostupňového rozhodnutí, nelze opomenout, že byl podmíněn splněním stanovených podmínek. Jednou z podmínek bylo, že v souvislosti s realizací sporné stavby nesmí dojít k žádnému dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa. Sporná stavba však do lesního pozemku, jenž je stále veden jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, přímo zasahuje. Tento nedostatek by bylo možné zhojit vydáním rozhodnutí o trvalém odnětí příslušné části lesního pozemku, nic takového však ze správního spisu nevyplývá. Pro úplnost soud poznamenává, že souhlasné závazné stanovisko k trvalému odnětí PFL je pouze podkladem takového rozhodnutí podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, ale nemůže jej nahradit. Ani souhlas s dělením lesního pozemku ještě nic nevypovídá o změně jeho využití či druhu.
107. Jelikož realizací sporné stavby došlo k nedodržení podmínek stanovených souhlasem s realizací stavby do 50 m od lesa, byl porušen § 14 odst. 2 lesního zákona. Správní orgány se tak dopustily podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, přičemž tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
108. Pokud jde stran tohoto žalobního bodu o věcnou legitimaci žalobce, dospěl soud k závěru, že žalobce je v dané věci aktivně věcně legitimován. Žalobce totiž v souvislosti s vlastnickým právem k pozemku žalobce a vlivem sporné stavby na lesní pozemek namítá porušení svého práva na příznivé životní prostředí. Za této situace proto nelze uzavřít, že by se žalobcem namítané porušení veřejného zájmu zcela míjelo s jeho právní sférou (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, č. 3903/2019 Sb. NSS). Žalobci tedy i ohledně tohoto žalobního bodu přísluší věcná legitimace.

Nemožnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v odvolacím řízení

109. Další žalobní námitka spočívá v tom, že žalovaný nedal žalobci možnost seznámit se s fotografiemi, které stavebník přiložil ke svému vyjádřením k odvolání.
110. Žalobní bod je důvodný.
111. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
112. Podklady pro vydání rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
113. Soudu je z jeho činnosti známo (rozsudek č. j. 55 A 58/2022-49, bod 92), že stavebníci se k odvolání žalobce vyjádřili a předložili žalovanému nové fotografie. Z citovaného rozsudku je též zřejmé, že ze správního spisu nevyplývalo, že byl žalobce s vyjádřením

a přiloženými fotografiemi seznámen. Tato skutečnost navíc není mezi účastníky sporná. Naopak na str. 2 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stavebníci využili možnosti vyjádřit se k odvolání žalobce a shrnul obsah jejich vyjádření. Zmínil přitom, že „na připojených snímcích jsou zachyceny všechny stavby při hranici pozemků a pohled do zahrady“. Následně ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že „s vyjádřením k podanému odvolání se běžně účastníci řízení neseznamují. V rozhodnutí žalovaného byly fotografie zmíněny pouze v tom smyslu, že na nich jsou všechny stavby u hranice pozemků dobře zachyceny, protože snímek byl pořízen tak, že osoba, která ho pořídila, stála přesně proti hranici pozemků. Na vydání rozhodnutí tato fotografie neměla zásadní vliv, posloužila jenom jako důkaz skutečného stavu všech doplňkových staveb u obou nemovitostí, když stavba seníků žalobce dosud není vložena do katastru nemovitostí.“ Ačkoliv správní spis v projednávané věci obsahuje pouze přiložené fotografie, nebylo žalobci žalovaným umožněno, aby se s nimi seznámil.

114. Soud pak souhlasí se žalovaným, že ne každý dokument založený ve spise je podkladem rozhodnutí, k němuž má účastník řízení právo se vyjádřit podle § 36 odst. 3 správního řádu. Takovým podkladem zpravidla není vyjádření účastníka řízení k odvolání jiného účastníka, pokud neobsahuje nové skutečnosti. Pokud by žalovaný rozhodl pouze na základě spisového materiálu shromážděného během řízení na prvním stupni, nemusel by žalobce vyzvat podle § 36 odst. 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný z nově doložených fotografií při rozhodování vycházel (srov. bod 40 tohoto rozsudku). Ve vyjádření k žalobě žalovaný sám připouští, že mu fotografie posloužily jako důkaz skutečného stavu všech doplňkových staveb. Tyto fotografie proto byly podkladem napadeného rozhodnutí.
115. Jelikož žalovaný z fotografií v napadeném rozhodnutí vycházel, aniž žalobci umožnil se k nim vyjádřit, porušil § 36 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu, přičemž tato procesní vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

116. Vzhledem k tomu, že soud v projednávané věci po přezkumu napadeného a prvostupňového rozhodnutí shledal existenci vad řízení uvedených v § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vysloveným závazným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud v projednávané věci neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť není vyloučeno, že by mohl v dalším řízení vady napravit žalovaný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).
117. Soud neprováděl dokazování listinami obsaženými ve správním spise, neboť jeho obsahem se dokazování neprovádí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Jelikož se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou průběhu hranice mezi pozemky, soud tuto otázku nemohl věcně přezkoumat a neprovedl proto ani žalobcem navržené ohledání místa. Stejně tak neprovedl důkaz Územním plánem Králův Dvůr, protože správní orgány se otázkou souladu stavby s územně plánovací dokumentací vůbec nezabývaly, a soud tak nemohl ani tuto otázku věcně posoudit. Pro nadbytečnost soud neprováděl důkaz rozhodnutím o výjimce pro přístřešek ani vyjádřením stavebníka k odvolání, neboť obsah těchto listin nebyl mezi stranami sporný.
118. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, podle něhož má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem účastník, který byl ve věci

plně úspěšný. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a sepis repliky podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

119. O nákladech osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5. s. ř. s. tak, že nemá právo na jejich náhradu, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí mohly náklady vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu